

Το κυρίαρχο πρότυπο ανάπτυξης. Από την απόπειρα μετασχηματισμού του στην πλήρη αποδοχή, στο επίπεδο της τοπικής αυτοδιοίκησης: Η περίπτωση του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού.

Από τη μεταολυμπιακή περίοδο του «ολοκληρωμένου» σχεδιασμού, που διεκδικούσε, με κέντρο τη μητροπολιτική περιοχή της πρωτεύουσας, να αναβαθμίσει τον γεωπολιτικό ρόλο του ελληνικού κοινωνικού σχηματισμού και συνολικά του ελληνικού κεφαλαίου, πλέον, ο χωρικός σχεδιασμός και τα σχετικά εργαλεία άσκησης πολιτικής έχουν δώσει ιδιαίτερη έμφαση στις εστιασμένες παρεμβάσεις. Οι τελευταίες στοχεύουν στην άμεση αξιοποίηση συγκριτικών πλεονεκτημάτων περιοχών ή δικτύων υποδομών με σκοπό την προσέλκυση επενδύσεων ή/και την ενίσχυση συγκεκριμένων κεφαλαιακών μερίδων.

Ο χώρος του πρώην αεροδρομίου του Ελληνικού διαδραματίζει κομβικό ρόλο στην παραπάνω διαδικασία καθώς, γύρω από τη μελλοντική του αξιοποίηση, έχουν συμπυκνωθεί τόσο ο κυρίαρχος αστικός σχεδιασμός όσο και οι –με ιστορικό βάθος– διεκδικήσεις του λαϊκού κινήματος, οι οποίες κατά περίπτωση κυμαίνονταν σε όλο το φάσμα των τροποποιήσεων/βελτιώσεων έως και τη συνολική ακύρωση του κυρίαρχου σχεδιασμού στο πλαίσιο συνολικότερων πολιτικών διεκδικήσεων.

Η παρούσα ανακοίνωση διερευνά τον ειδικό τρόπο με τον οποίο το διεκδικητικό πλαίσιο του λαϊκού κινήματος ενσωματώθηκε στο πεδίο άσκησης πολιτικής της τοπικής αυτοδιοίκησης των όμορων δήμων, από την πλευρά της αμφισβήτησης της κυρίαρχης αναπτυξιακής «γραμμής» μέσα από την αμφίδρομη σχέση που αναπτύχθηκε μεταξύ των φορέων των τοπικών κινήματων και των αντίστοιχων πολιτικών εκπροσωπήσεων που παράχθηκαν στο εσωτερικό της τοπικής αυτοδιοίκησης. Διερευνά επίσης τους σταδιακούς μετασχηματισμούς που σημειώθηκαν στο διεκδικητικό πλαίσιο, τόσο ως αποτέλεσμα της «θεσμικής» του κατοχύρωσης όσο και σε σχέση με την εξέλιξη της συγκυρίας της κρίσης. Τέλος, διερευνά την υλική όψη των πολιτικών και κοινωνικών συμμαχιών που συγκροτήθηκαν τοπικά πριν και κατά την περίοδο της κρίσης σχετικά με το θέμα και ερμηνεύει τους λόγους της αποδοχής της «μνημονιακής» αξιοποίησης του χώρου ως κυρίαρχης πολιτικής εκφοράς των σημερινών διοικήσεων.

Συμπερασματικά, εξετάζει τελικά και τις δυνατότητες παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα στο εσωτερικό του «τοπικού κράτους» αλλά και ιχνηλατεί τις σημερινές δυνατότητες αποτροπής της επικείμενης ιδιωτικοποίησης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ ΑΤΜ – ΕΜΠ ΜSc Πολεοδομία-Χωροταξία.